

Šroubík

Ročník: 9

Číslo: 2

Mikuláš

*Mikuláš- chlap, čo má veľkú bradu
nechodí sem len tak na parádu.
Dáva darčeky, koncert však za to chce,
chodí pár dní, než prídu Vianoce.*

Ahojte kamoši!!!

To som zase ja. Dúfam, že si pamätáte na deň, keď k nám zavítal Mikuláš. Bolo to 5. 12. 2016. Každá trieda vystupovala a každý jej člen dostal od Mikuláša balíček, ktorý mu pomohli zohnať chlapi z Lions clubu (naši slávni motorkári). Tohto roku si vybral dosť strašného čerta a nevybrali si anjelika. Mne osobne sa program celkom páčil. A čo vy?

P.S. Kto bol čert? Ak vieš, pošli mi správu na stránku školy.

Jeronymo Tököly 6. A

Jedličková slávnosť a 80. výročie internátu

Dňa 22. decembra 2016 sa v priestoroch školskej jedálne uskutočnila tradičná Jedličková slávnosť s netradičným podtónom 80. výročia založenia internátu.

Keď sú Vianoce zázračne blízko, vždy sa naša jedáleň rozjasní žiarivým programom vianočného pásma našich detí. Tance, básničky, či divadielka zohrievajú naše srdcia na vianočnú teplotu prichádzajúcich dní

pokoja a lásky. A my sme odrazu akísi viac rozčítaní, zvučky a melódie hrajú do rovnakého taktu nášho pulzujúceho srdca.

Aj tento rok mal program všetky potrebné farby, bol pestrofarebný a rôznorodý. V každom vystúpení okrem vystupujúcich hercov, bol na pódium, aj všetkým známy pridružený komparz: radosť, strach, tréma, niekoľko neviem koľko násobné skúšky, trpezlivosť učiteľa, či snaha žiakov.

Ďakujem za Vašu snahu, vytrvalosť a odvahu prispieť aj svojou prskavkou

vianočného čítania.

Tento rok sa k vianočným číslam pripojila aj historická časť, organizovaná kolegami z internátu, ktorí nám ponúkli pohľad do časov minulých, kedy internát pre žiakov so sluchovým postihnutím oslavoval

svoje narodenie. Privítal svojich prvých žiakov v snahe urobiť im dočasnú atmosféru domova, objasniť ich strach a obavy a tešiť sa z malých či väčších výhier života: nových kamarátstiev, zážitkov a veselých okamžikov, ktoré zostávajú vždy

vpísané centروفixovými nestierateľnými perami do našich sŕdc. Neblednú, nestarnú, sú stále živé v našich myšlienkach. Myšlienky na niečo krásne, aj keď dávno prežitú. Nie každý deň taký je a taký bol, ale stále sme víťazi nad životom, keď tých dní máme v našej každodennosti

aspoň o jeden jediný viac, ako tých dní s olovenou váhou, ktoré nás ťahajú k smutným a ľútostivým zamysleniam.

Kristína Pulíšová

Ryba

Povedzte, chutí Vám ryba???. Ak áno, tak si asi v dobrom spomínate na deň 1. 12. 2016. Prišli k nám ľudia až z Košíc, aby nám uvarili rybu – sumčeka afrického a fusilli. Pán šéfkuchár sa dokonca zúčastnil súťaže v príprave rýb a skončil na druhom mieste. Pán, ktorý sa medzi nami prechádzal meral 200 cm. Mne teda chutilo. Po obede sme si urobili pár fotiek a spokojne odišli.

P.S. Aká bola polievka? Ak poznáš odpoveď, napíš na stránku školy

Jerónimo Tököly 6. A.

Michal Šarkózy 6. A.

Návšteva klaunov z OZ Červený nos

Dňa 29. novembra prišli za našimi deťmi z variantu B a C, klauni z OZ Červený nos Clowndoctors.

Ich poslaním je podporovať psychickú pohodu hospitalizovaných detí, geriatrických pacientov, seniorov, a tým pomáhať k zlepšeniu ich celkového zdravotného stavu, pretože smiech pomáha. Zdravotní klauni formou humoru pacientov odpútajú od strachu, napätia a od

sme s nimi dennodenne vieme identifikovať ich pocity. Toto vystúpenie bolo veľkým prínosom pre rozvoj ich sociálnej integrácie. Jeden z aspektov, ktorý využívame vo vzdelávacom procese je hudba a zvuky. Hudba, spev, dramatizácia boli prvkami, ktorými si získali pozornosť detí. Tešíme sa na ďalšie takéto stretnutie, pretože toto vystúpenie bolo zatiaľ jediné, ktoré bolo naozaj prispôbené takejto ťažkej skupine žiakov.

Drahuška Miklošovičová

úzkosti spojenej nielen s liečbou, ale aj z neznámeho prostredia, kde im chýbajú ich najbližší. S takouto cieľovou skupinou ako sú naši žiaci s ťažkým zdravotným postihnutím sa stretávajú menej, hlavne z dôvodu ich zaneprázdnenosti. O to viac sme sa tešili na ich návštevu. Očakávania sme nemali žiadne, skôr obavu ako budú deti reagovať. Nie je ľahké nadviazať s nimi kontakt, nevedia podať spätnú slovnú väzbu. My, ktorí

Hovoríme drogám NIE!!!

Milí kamaráti,

vo štvrtok 16. februára 2017 sme privítali v našej škole nevšedných hostí.

Sami sa nám predstavili takto:

„Volám sa Janči a som narkoman...“

„Volám sa Juraj a som narkoman...“

Určite aj Vám prebehol mráz po chrbte, ako aj mne. A toho mrazu na chrbte sme mali ešte viackrát pri sledovaní ich životných príbehov.

A Jurko má iba 15 rokov.

Všetci sme pochopili, že z osídel drog sa človek ťažko dostáva. Aj oni majú pred sebou ťažkú cestu, aby nad drogami zvíťazili.

Chcem poďakovať všetkým, ktorí ste im priali veľa síl na tejto ceste.

My všetci si musíme zobrať k srdcu ich slová:

„Nechcete drogy ani vyskúšať!!!“

Preto, HOVORÍME DROGÁM NIE!!!!

Majka Donovalová

Otvorenie turistickej sezóny

Turistická sezóna detí zo školského internátu pre Nepočujúcich a detí zo školského klubu ako aj ich vychovávateľov bola prvýkrát v roku 2017 otvorená 15. marca pod vedením vedúceho týchto zariadení Mgr. Viktora Haška. Na úvod sme počuli okrem organizačných pokynov tiež plán našej akčnej cesty v Kremnickom pohorí a ten bol veľmi symbolický, lebo sme ho nazvali „Stankov chodník“. Zoskupenie 26 detí sa vydalo na tento chodník s elánom im vlastným. Veľkým prekvapením pre mňa ako kondičného trénera bola pripravenosť Samka, Peťa, Denisky a Kristínky, ktorí nejavili známky vyčerpanosti ani v náročnejších etapách výstupu. Prvá oddychovka bola na horskej chatke, kde deti využili prítomnosť jednoduchého sociálneho zariadenia ako aj príjemného posedenia v divočine pri ohnisku. Na tomto mieste sa dopĺňali zásoby a tekutiny, objasňovali sa podstaty života ľudí bez elektriny, prikrmovania lesných zvierat a tiež stará známa, ale Bohužiaľ pre niektorých ľudí stále nezrozumiteľná enviro téma. Aj na tomto krásnom mieste sa totiž vyskytovali veci, čo sem nepatria ako sklenená fľaša, plechovka od konzervy i plasty. Okrem iného nás telefonicky pozdravil aj kolega, po ktorom sme túto trasu pomenovali.

Ďalej nasledovala chodníkom naša púť ku Kőrmendyho jaskyni, v ktorej útrobach ujo Viktor rozprával deťom všakovaké príbehy spojené s týmto miestom. Jedným, ktorý najviac zaujal všetkých bol ten o úžasnom ľudovom liečiteľovi, ktorý v tejto jaskyni žil a liečil. Iste to tam nemal ľahké, ale my celkom chápeme prečo si vybral práve toto odľahlé miesto.

Postupne nás začali pokrývať prvé dažďové kvapky, naše kroky sa automaticky zrýchľovali a prehánali rôznymi skratkami, jedna z nich viedla cez Bujačú lúku. Na tomto mieste si Eliška odtrhla podrážku z topánky a tak bol potrebný odborný zásah zdravotnej pohotovosti, tety Olínky. Napokon však všetko dobre dopadlo a obuv bola zachránená a s majiteľkou prevezená do domácej starostlivosti. Viacerí sme po pošmyknutiach skončili trochu dosť zablatení, ale to nám vôbec neprekážalo. Nedá mi tiež nespomenúť zaujímavé artikulačné spevy á, é, í, ó, ú, ktoré sme cestou predvádzali a usmiate tváre po návrate do internátu po skončení nášho prvého tohtoročného, už skoro jarného pochodu. Ďakujem v mene všetkých malých i veľkých turistov nášmu vedúcemu ujovi Viktorovi za zorganizovanie a otvorenie, môžeme si napísať „**Stankovho chodníka**“.

Rudko Bartošík

Súťaž: „Počítač – môj kamarát“

Dňa 11.01.2017 prebehol 10.ročník celorepublikovej a 12.ročník moravskej počítačovej súťaže, ktorá bola určená pre žiakov ZŠ so sluchovým postihnutím. Táto súťaž mala názov „Počítač – môj kamarát“.

Súťažné úlohy boli zvolené tak, aby sa priblížili k tematickým celkom 9. ročníka v predmete Informatika. Súťaž organizovala ZŠ pro sluchově postižené, Valašské Meziříčí. Pozvaných bolo 11 škôl z toho dve zo Slovenska.

Našu školu reprezentovali 4 žiaci 9. ročníka ZŠ:

Michal Píš

Martin Gašparovič

Šimon Kanina

Henrieta Balážová

Súťaž bola rozdelená na tri časti. Každé družstvo malo k dispozícii dva počítače.

1. a 2. súťažnú úlohu robili ako tím – „práca s textom a prezentácia“, „maľovanie“- jedna dvojica vytvorila obrázok podľa predlohy. Druhá dvojica vytvorila obrázok na zadanú tému. Na 3. úlohe sa podieľali dvaja – „počítačová hra“. V časovom limite 45 min. sa mali pokúsiť zvládnuť novú logickú hru s anglickým komentárom a nahráť čo najvyššie skóre.

Aj napriek tomu, že sme sa takejto súťaže zúčastnili po prvý krát umiestnili sme sa na peknom 4.

mieste.

Okrem nových kamarátstiev sme spoznali kolegov, ktorí sa o nás veľmi pekne starali a pripravili pre nás zaujímavý program počas nášho trojdňového pobytu na ich škole. Navštívili sme Aquapark, chlapi sa popasovali s výškou na horolezeckej stene, zapojili sa do športových aktivít v internátnom klube, navštívili sme staré historické mesto a vychutnali sladké pokušenie v miestnej cukrárni.

Drahuška Miklošovičová

Škatuľka lásky

Dievčatko pripravovalo darček. Balilo škatuľu do veľmi drahého zlatého papiera. Použilo ho neprimerane veľa a k tomu pridalo množstvo všelijakých ozdôb a farebnej stužky. "Čo to robíš?" vyčítal je príkro otec. "Toľko papiera vyjde nazmar. Vieš, koľko to stojí?" Dievčatko si škatuľu pritlačilo k srdcu a so slzami v očiach sa stiahlo do kúta. Na druhý deň pricupkalo k otcovi ako vtáčatko a podalo mu škatuľu v zlatom papieri ako dar. "To je pre teba, ocko." zašepkala. Otec znežnel. Bol asi pritvrďý. Ved' to bol darček preňho. Pomaly rozviazal stužku, trpezlivo rozbal'oval zlatý papier a pomaličky, pomaličky otvoril škatuľu. Bola prázdna!

Nepříjemné prekvapenie roznieťilo jeho výbušnosť: "To si premárnila všetok papier a stužky, aby si zabalila prázdnu škatuľu?!" Dievčatku znova slzy zaplavili očká: "Ale, ocko, škatuľa nie je prázdna. Vložila som do nej milión božtekov!" Preto má dnes istý človek na pracovnom stole v kancelárii škatuľu od topánok. "Ved' je prázdna!" čudujú sa všetci. "Nie, nie je prázdna. Je plná lásky môjho dievčatka!" povie zakaždým. Láska je podľa môjho názoru krajší darček ako hmotné veci.

pre časopis vybral a upravil Jeronimo Tököly

O škole

Na tejto škole je veľmi dobre. Sú tu veľmi ale veľmi dobré učiteľky, aj dobrí ľudia, ktorí s nami chcú pracovať. Niekedy sú tieto učiteľky prísne ale dobré. Chcem poďakovať našej riaditeľke Miroslave Moškovej aj zástupcom Bibke Koštovej a Jankovi Čechovi. Je tu veľa tried a tieto triedy sa volajú najprv prvý stupeň a potom druhý. Na našej chodbe sú triedy 6. A., 6. B., 7+8., 5. A., 9. A. Tento rok nás opustia žiaci: Heňa Balážová, Šimon

Kanina, Martin Gašparovič, Mišo Píš, Ronald Horváth. Budú nám veľmi chýbať.

Na tejto škole mi je veľmi dobre. Tento rok nám pribudla nová spolužiačka. Volá sa Miška Pechová. Moji kamaráti sa volajú: Peter Petrán, Jeri Tokoly, Adam Henžel, Juraj Bernáth, Mišo Šarkozi.

Erik Zoban 6.A.

Vtipy

Študent sa sťažuje na zlé ubytovanie:

- A čo je na vašom bývaní také strašné?
- Napríklad myši.
- To nie je možné!
- Tak sa poďte pozrieť.

Vošli do izby, študent zobral kúsok chleba a začal na zem sypať odrobinčky. Po chvíli sa objavila myška, za ňou druhá, tretia... potom sa objavila ryбка, a po nej zase myši.

- Fakt sa nejako premnožili. Ale čo tá rybička?
- Tak už mi veríte, že tu máme myši? Takže teraz sa môžeme baviť o vlhkosti.

- Pán doktor, priberám na určitých miestach.

- Tak na tie miesta nechodte.

Dvaja kozmonauti stoja pred raketoplánom na mesiaci. Jeden pozrie na druhého a hovorí:

- No, na mňa nepozeraj, ja som nezamykal.

Večer pred spaním číta mamička dcérke, aby zaspala, na dobrú noc rozprávku. Po polhodine hovorí dcérka mamičke:

- Mami, nemohla by si si ísť čítať niekde inde? Ja chcem už spať!

Ide chlapec s kukučkovými hodinami a stretne druhého.

- Kam ideš?
- K zverolekárovi.
- A prečo? - Kukučka nekuká.

Zozbieral Miško Šarkozi

Užili si pravú zimu na horách

Mesiac január 2017 bol podľa správ odborníkov, ktorí merajú teplotu ovzdušia najchladnejší za posledných 30 rokov. Naozaj bola miestami poriadna zima aj u nás v Kremnici. Určite tento mesiac zostane v pamäti

sa dalo zhrnúť do slov „mravenčia práca“, zameraná na systematickú a motivačnú, psychickú a fyzickú prípravu.

Sú za nami hodiny behov a tréningov v telocvični ešte počas jesenných dní

a potom hneď po napadnutí snehu sme sa začali stavať aj na bežky. Chlapci z prvého i druhého stupňa si v školskom internáte skúšali svoje prvé chodenie a neskôr aj kĺzanie na snehu. Pripravili sme im okruh

po nejaký čas, kým nepríde ešte chladnejší január. My si ho zapamätáme zároveň ako čas intenzívnej prípravy na 11. ročník „Celoslovenských zimných športových hier“, ktorých usporiadateľom je ZŠ pre žiakov so SP internátna Viliama Gaňu v Kremnici so svojou riaditeľkou akcie Mgr. Jaroslavou Páříčkovou.

Čo však predchádzalo tomu, aby sa mohol 16. februára 2017 žiak našej školy postaviť na tento pretek, ktorý sa konal v obci Krahule? To všetko by

dlhý 250 metrov a na ňom krúžili, každý podľa svojich schopností 3 kolá, 5 kôl a niektorí dali aj 10 kôl. Nebolo to všetko hneď v prvom týždni, veď každý z nás vie, koľkokrát musí padnúť, aby sa z neho stal bežec. Boli aj takí, ktorí sa opätovne radšej vrátili k lákavému ťukaniu do

mobilov. Stáť v zime na kopci, keď človeka ofukuje studený vietor, mrznú nohy a ruky, určite aj bolí telo od vynaloženej fyzickej námahy, chce určitú dávku čistej hlavy. Keď sa tento bod zlomí, keď prestanete

myslieť len na bolesť, môžete ísť ďalej a posúvať sa vo svojich výkonoch. A to mnohí aj urobili. Po rozjazdení sme začali cestovať na Skalku, na trate pripravené na 44. ročník „Bielej stopy“.

Tu už to bolo za odmenu.

Nebolo to len o fyzickej námahe, ale aj o krásnom okolí tohto športovcami vyhľadávaného lyžiarskeho strediska. Trénovali sme na bežeckej trati „Dolná 5ka“ v nadmorskej výške okolo 1 200 metrov. Počas jedného z tréningov sme si vyskúšali prechod na bežkách zo Skalky cez Chatu hostinec do Kremnice.

Po tejto príprave sa už mohli naši žiaci Miško Piš, Vladko Bartoš a Maťko Gašparovič spolu so svojimi

spolužiakmi postaviť na štart pretekov a reprezentovať našu školu v športe, ktorý predstavuje veľmi dobré vyplnenie časti našej zimnej prípravy.

Nikto z nás nevie, aká osobnosť z tých chlapcov vyrastie, ale ja viem, že keby sa nerozvíjal ich talent, určite by sme nedosiahli prvenstvo medzi školami počas 11. ročníka

„Celoslovenských zimných športových hier“ a Miško Piš by

necestoval o týždeň reprezentovať Slovensko vo futbale v Španielsku. Preto si

myslím, že športové aktivity by nemali skončiť na okraji nášho záujmu, sú neoddeliteľnou súčasťou nášho výchovno vzdelávacieho procesu a najmä zdravého vývoja každého dieťaťa.

Rudko Bartošík

Čarovná krajina

Popoludní 14. marca sme sa vybrali do našej mestskej knižnice J. Kollára, kde sa konala beseda s názvom „Biorekordy“, ktorou nás sprevádzal pán Slašťan.

Prostredníctvom videoprojekcie sme sa zrazu ocitli v tajnom svete živočíchov a rastlín. Spoznávali sme najväčšie živé organizmy, najstarší strom, najväčšieho

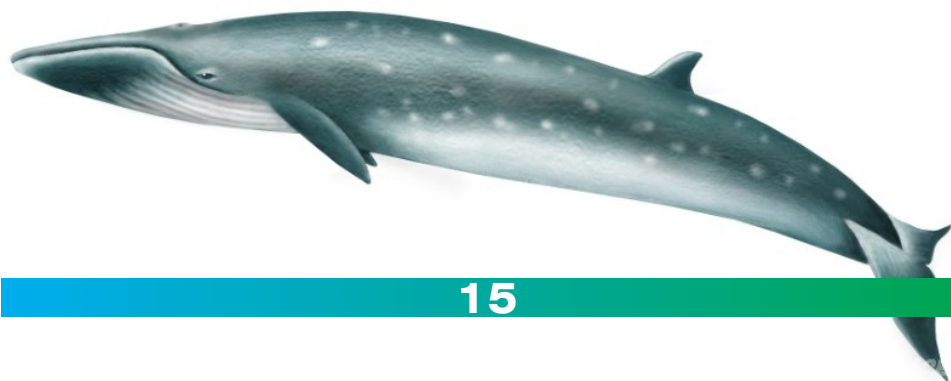
pavúka, najrýchlejšieho vtáka. Niekoľkokrát sa na plátne objavil náš kamarát „Vráskavec obrovský“ spolu so

„Sekvojovcom obrovským“, ktorí lámali najväčšie rekordy. Pán Slašťan nás zoznámil s najväčšou, ale aj s najmenšou rastlinou a s mnohými ďalšími zaujímavosťami z tajomnej krajiny rastlín a živočíchov.

Na internát sme sa vrátili obohatení novými vedomosťami a zážitkami, ktoré vyjadríme našimi kresbami a budeme sa tešiť na ďalšiu zaujímavú besedu.

Olinka Golecká

Objektív zameraný na detskú dušu

Keď som začínala byť učiteľkou zo srdca som si priala, aby som nebola iba klasickou učiteľkou, z ktorej by vydychovali iba príkazy, vzorce a poučky, ale aby som dokázala byť hlavne poslucháčom detskej duše mojich detí.

Aby som dokázala cítiť a vycítiť ťažké rána, prebdenú noc, hádky, či chýbajúcu vodu doma. Preto tie opuchnuté oči, ten strach, hnev. Dieťa sa bojí, má strach, nerozumie životu, situácii, či našich dospeláckym fígľom.

Na dievčenskom záchode sa dá dozvedieť niekedy priveľa. Je to iné ako u chlapcov, ktorí sa zrejme nezaťažujú rozprávaním a rozprávaním o rozprávaní. Teda vlastne neviem, môžem iba tušiť, keďže nezvyknem chodiť na chlapčenské záchody.

Dnes som si vypočula rozhovor našich dievčat z 1. stupňa:

„Vieš, ja som v detskom domove, lebo rodičia bývajú inde...“

„Ahá, a niekedy ťa navštívili?“

„Nóó, naposledy sa ozval otec, ale to bolo pred niekoľkými rokmi. Odvtedy nič.“

„Vôbec si ho nevidela?“

„Nie,...a mám veľký strach čo je s ním. Či je zdravý a či je v poriadku.“

„Mne zas mama zomrela. Ale nehovorím to nikomu, lebo to by bola hanba, keby som povedala, že mi mama zomrela.“

„Prečo, by to bola hanba?“

„Lebo každý má mamu, ja hovorím

radšej, že mama je v zahraničí.“

Myšlienky detí sú oveľa komplikovanejšie a oveľa zašifrovanejšie ako zložité integrály, či logaritmy. Nedokážu sa vtiesnať do jednoduchých rovníc $y = x_1 + x_2 + x_3$ (kde y = rodina, x_1 = mama, x_2 = otec a x_3 = dieťa), keď nejaká premenná chýba.

Detská duša je pestrofarebná a veselá, avšak s čiernymi machuľkami, ktoré si deti nevedia vysvetliť, pochopiť a tým aj vymizkovať. Nehnevajme sa preto na naše deti, keď hneď nepochopia učivo, keď nevedia pohotovo zareagovať, alebo keď sú roztržití. Možno práve v tom momente riešia nejakú z dôležitejších rovníc života:

„Prečo je mama tam a ja tu?“ „Prečo nemáme doma vodu, ako ostatné deti?“ „Prečo mi otec nedoniesol desiatu, keď mi to večer slúbil?“

„Prečo sa mama stará o cudzie deti a ja som v detskom domove?“ „Prečo ostatné deti majú teplé topánky a ja mám stále iba deravé botasky, aj keď je zima?“

Tieto otázky nie sú vymyslené.....bohužiaľ. Sú to otázky pospájaných chvíľ, keď som bola s deťmi mojej triedy, alebo vedľajších tried.

Ťažko sa nachádza, čo i len málo uspokojivá odpoveď pre ne. A keď to nevieme, my dospelí, ako si majú na tieto otázky odpovedať deti?

Kristína Pulišová